

Korona Hikayeleri 4

– Ömer Faruk · 15 Mayıs 2020

(Önceki bölümün devamı)

Bekir açtı, neredeyse yirmi dört saat olmuş ağzına bir lokma koymayalı. Açlık hissettikçe su içmiş, içmiş ama bu da bir yere kadar. Sonra açlık gene hissettirmiş kendini. Parası yoktu, işi yoktu ve iş bulma şansı da sıfıra yakındı. Gerçi ne iş olursa yapmaya razıydı ama ortalık onun gibi işsiz kalmış insan doluydu. Karnını doyurabilmek için ne yapabileceğini düşündü: Mesela dilenmek. Yapamazdı, babası “Oğul, hak etmediğin bir malı sakın alma!” demişti çünkü. Mesela hırsızlık ya da gasp. Bunu da yapamazdı, babası “Oğul, dürüst ol, namuslu ol, doğru yolda ol!” dememiş miydi.

Mutfağa gitti, piknik tüpünde çay pişirecekti. Düğmesini çevirip çıkan gazı çakmakla yaktı. Tüpün ocak başından cılız bir ateş çıktı ve bu da birkaç saniye içinde söndü. Ayy aksi, demek ki tüp de bitmişti. Doldurtmak için para gerekliydi. Ne yaparım diye bir dakika kadar düşündü ve zihninde bir ışık parıladı: Açlığına şimdilik bir çare bulmuştu: Tüpü götürüp satacaktı. Tüp tabii ki onun değil arkadaşınınındı, işe başlayınca ilk yapacağı iş, yeni bir tüp almak olacaktı.

Zaman kaybetmeden kendini dışarı attı, evden elli metre kadar uzaklaşmışken birden durdu ve kendine sordu: “Ben nereye gidiyorum?” Kendi cevapladı: “Tüpü satmaya.” Ama elinde tüp müp yoktu, açlığın yol açtığı dalgınlık diye değerlendirdi bunu ve eve dönerek tüpü aldı. Tüp depozite fiyatını da bilmiyordu. Olsun. Ne verilirse kabul ederdi. Bayii tüpten söktüğü başlığı ile birlikte Bekir'e yirmi üç lira da para verdi.

Fırından altı ekmek, mahalle bakkalından iki yüz elli gram zeytin, manavdan da bir kilo domates aldı. Alışveriş yaptığı yerlerdeki adamların üçünün de kırılmış bıyıkları olması dikkatini çekmiş, bunun bir tesadüf olduğunu bildiği halde gene de başka bir nedene bağlamaya çalışmıştı. Yapacak bir işi olmadığı için kendine bir meşgale arıyor olabilir miydi? Eve gelir gelmez kalan parasını saydı: Yedi lira. Bu aldıklarıyla altı gün idare etmeye karar verdi. Her güne bir ekmek hesapladı. Bir domates yıkadı, bir tabağın içine yedi-sekiz zeytin koydu, bir bardak da su doldurdu. Ve yemeye başladı. Öylesine açtı ki lokmaları çiğnemedi yutuyordu. Kısa sürede bir ekmeği yedi bitirdi, eli ikinci ekmeğe gidince “Dur! Ne yapıyorsun?” dedi. Böyle giderse aldığı yiyecekler hemencecik tükenirdi.

Odaya geçti, yatağa uzandı. Mutluydu, rahatlamıştı, biraz da uykusu gelmişti. Gündüz uyumak adeti olmadığı halde gözleri kapandı. Uyandığında hava kararmıştı, perdeyi çekip lambanın düğmesine bastığında onu bir sürpriz bekliyordu: Lamba yanmadı, çünkü o evde yokken yani tüpü satmaya gittiğinde ödenmemiş borç nedeniyle evinin elektriği kesilmişti. Tekrar yatağına uzandı.

-Neden her yer karanlık?

-İnsanlar karanlık da ondan. Karanlık insanlar ortalığı işte böyle karartıyorlar, dedi bir ses.

-Öyle deme, insanlara haksızlık etmiş olursun yoksa.

-Haksızlık da etsem, bu insanların karanlık olduğu gerçeğini değiştirmez.

Kendi kendine böyle saçma sapan konuşmalar yapmaya başlayınca sapıtmak üzere olduğunu -belki de sapıttığını- fark etti. Huzur duyabileceği konularda düşünerek bunu önleyebilirdi. Öyle yapacaktı. Pekiyi

onu huzurlu kılacak konular neydi? Hemen cevapladı: Tek bir konu var, Makbule... Makbule'nin kelime anlamını da öğrenmişti: Beğenilen, hoş karşılanan, demekmiş. Makbule'nin hayaliyle uykuya daldı. Ekmek ve yiyecekler üç günün sonunda tükendi. Tüpten kalan yedi lirayla da üç ekmeğe alıp üç gün daha idare etti. Bu arada kirayı almak için evsahibi kapısına dayandı. Utanarak, kısık bir sesle veremeyeceğini sebepleriyle anlattı. Evsahibi altmışlı yaşlarda bir kadındı. Sinirli bir tip, biraz da cırlak. Bağırarak kapıdan ayrıldı. "Çok şükür fazla durmadı, bir olay yaratmadan gitti" diyerek teselli buldu.

Çok berbat bir şeydi bu açlık. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı saatlerdir, uyuyamadı. Midesinden sesler geliyordu, ya da o öyle sanıyordu. Bütün gün sudan başka bir şey geçmemişti boğazından. Duyduğunu sandığı olsa olsa su sesi olabilirdi. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Dışarı çıkıp dolaşırsa belki açlığını da unuturdu. Nereye gidecekti? Ayakları nereye götürürse oraya.

Yüksek binaların bulunduğu semte buldu kendini. Ortalık sakindi, insan ve otomobil tek tük... Bir apartmanın yanına geldiğinde apartman görevlisi olduğunu sandığı tıknaz bir adamın çöp konteynerini itelediğini, yola çıkarıp kapağını açtıktan sonra apartmana girdiğini gördü. Konteynerin bulunduğu yere gelince içine baktı, sokak lambası görmesini kolaylaştırıyordu. Konteynerin içinde ağzı açık bir poşet ekmeğe doluydu. Bunlardan almasının hırsızlık sayılıp sayılmayacağını düşündü. "Çöpe atılmış, herhalde bu ekmekleri almak hırsızlık olmaz" dedi ve iki tane ekmeğe aldı. Tam o sırada bir egzoz sesi ortalığı inletti. Ağır bir vasıta olmalıydı. İki elinde sıkı sıkı tuttuğu ekmeklerle biraz ilerideki bir ağacı kendine siper etti. Nitekim gelen çöp kamyonuydu. İki görevli konteyneri iteleyerek kamyonun arkasına getirdiler. Buradaki bir mekanizmaya bağlayıp düğmeye bastılar. Gecenin sessizliğini bozan "tak, tak, taaak" sesleri çıkaran konteynerdeki çöp, kamyonun içindeydi artık. Kamyon egzozundan kulakları rahatsız eden bir ses ve siyah dumanlar çıkararak hareket etti, koşarak iki adam da arka tarafına atladı. Çok hızlı çalışıyorlardı, bu iş bir dakikadan fazla sürmemişti.

Bekir ellerindeki ekmekleri inceledi. Küflenmiş olabilirlerdi, öyleyse yiyemezdi. Sertliklerinden bayat oldukları anlaşılabilir olsaydı da küflü olup olmadıklarını anlayabilmesi için daha fazla aydınlığa ihtiyacı vardı. O gece ekmeklerden yemeyecek, sabahı bekliyecekti. Elektriğinin kesik olması nedeniyle buna mecburdu. Neredeyse bütün geceyi uykusuz geçirdi. Açlığını düşündükçe uykusu kaçtı. Ekmekler küflü olabilir korkusuyla yeyip karnını doyuramaması canını sıktı. Defalarca ekmeklere baktıysa da karanlıkta nasıl olduklarını bir türlü anlamadı.

En nihayet sabah oldu. Ortalık önce hafif ağardı, sonra yavaş yavaş aydınlandı. Mutfağa koştu, ekmekleri gece geldiğinde daha fazla bayatlamasın diye koyduğu poşetin içinden çıkardı, dikkatle baktı, ama orası odaya göre daha karanlık olduğundan küflü mü değil mi belli olmuyordu. Ekmekleri odaya getirdi, pencerenin perdesini çekti; baktı, baktı... Küf yoktu, evet yoktu yok; sadece bayattı ekmekler. Bir bardak su alıp, yemeye başladı. Kısa sürede bir ekmeği bitirdi, ikinciye de el atmışken akşam da acıkacağını düşünerek yemekten vazgeçti.

Devam edecek...